

Kutyakorbács

Sült kutyaszart, Licinius! Ugyan sose sirj, sose bánkódj!
Látod-e, itt vagyok én! Ne se félj, mert
Megreperálok a dolgot – a sutban mért porosodnék?
Viszket a bőröm, amúgy bizseregnek a
szíjaim is! Gyere, kapj fel, uracsám!... Ihletes ötlet
lesz dögivel, haragunk ha lecsattan!

Calvus

Archilochusra! Komám, kutyakorbács! Caniculát is
éjsze lecserditem én heves égről,
hogya az írni segít tán... Nemhogy a bérebeket!
Rajta, a fórumi fő ugatókból,
vércsahosokból már ezután ne szalonna legyen, de
kunkorodó, kukacos kutyakorbács!
Hű kutyakorbács, üssük a korcsát, csípjen a nyelvünk!
Mert tüzes ostor a nyelv: jelet éget.

Kovács András Ferenc műfordítása

Somlyó György

EMPEDOKLESZ UTÁN (VAGY ELŐTT)... (VAGY MINDEN IDŐKRE)...

(A 350–354. sz. Töredékek nyomán)*

...mást mondok nektek: sem az egy, sem mind a halandó
nem született, és nem hal végül szörnyü halállal;
csak keverednek, s átalakulnak az így-keveredtek –
s kezdettől ezt hívja az emberi faj születésnek.

*

* A nyolcanéves költő kiadatlan fiataalkori versei

Ők meg, amint kikerültek mind a szabad levegőre,
emberré, vaddá, bokrokká vagy madarakká
vált gyökerekként, ezt nevezik kezdet- s eredetnek,
szétválásuknak *téves* neve sanyaru végét.
Bár magam is e szokott szólást használva beszélek.

*

Oktalanok! mert nem gondolnak messzire, és úgy
vélik, hogy *lehet* az, ami annak előtte sosem *volt*,
vagy meghalhat bármi is, elpusztulva egészen.

*

Mert nem kelhet a nem lévőből semmi se létre,
és ami lett, annak kiveszése merő lehetetlen,
mert ott lesz mindig, hova minden időkre helyezték.

*

...bölc s az a férfi, ki nem forgatna fejében olyasmit,
hogy míg éljük az *életet* (így említi szokásunk),
addig tart létünk jó s rossz dolgok közepette,
ám *azelőtt* s *azután* semmik voltunk és semmi leszünk is...

(ŐSZI)KÉK

Mégis azért is minden halogatás nélkül
Sebtiben kapkodva lázasan leírni

Leírni lázasan kapkodva sebtiben.
Habogva. Úgy-ahogy. Leírhatatlanul.
Míg bele nem vész a szokott mocsokba.
A hetvenkilencszerháromszázhatvanöt napokba
(Belevéve a szökőévek toldalékait is).
Talán még egy se volt ilyen. *Ilyen*.
Mintha a kékfestőből frissen kiterítenék
Ezt a koratavaszi késődélutánt a víz fölé.
Se Leonardo se Pablo nem látta ezt a kéket
Ahogy nagy ívben az esti sötétbe hajlik.
Ropogós síma érintetlen folttalan.
Egyetlen foltja a 12^m,55 fényességű
Millióéves aranyezüst patinás ifjú telihold

Magasan a mélyben sejlő folyó fölött
Körös-körül a híd s a partok gyöngyház klárisaival.
Az utca és a tér. A város. A világ.
Micsoda odvas aluljárók sarába rekedtek
a hetvenkilencszerháromszázhatvanöt napok.

S hogy tündököl az egy amit majd itt hagyok.

**ADAM MICKIEWICZ "S³ K CÍMŰ
HATEZER-KÉTSZÁZHETVENNYOLC SOROS
DRÁMAI KÖLTEMÉNYÉNEK
(KISSÉ) RÖVIDÍTETT VÁLTOZATA**

(Bella István fordítása nyomán)

Bella Istvánnak

Bennünk most is sort állnak az Ősök
Heted- ha nem éppen százhetediziglen
S mivoltunk ott hordták már ez ő *Ők*
Más-világi zsigereikben

Kisértenek minket miképpen kísértjük
Mi azokat akik majd nyomunkba térnek
Nem tehettek értünk – nem tehetünk értük
Csak kísértet lehet a kísértett

Lettünk akik voltak – lesznek aki lettél
Nem gabalyodhatsz ki ebből a gabalyból
Előttünk utánunk ugyanaz a tett kél
S mindig ugyanaz a jaj szól

Tudták amit tudtak – tudjuk akik tudjuk
De bár feledni is tudná néha-néha
Útjaik utunkat mely nekik is útjuk
Ősök őseinek ivadéka

IDŐZAVAR

1

„Régi zene” (?)

De hiszen épp

Most vágódik ki az ajtó

És hallga és látvány

A kromatika rőtvdal palástjával a vállán

Belép

Gesualdo

Venosa hercege

2

Ma százhárom éve született

És mintha már százharmincezer éve

Meghalt volna

E virágjában szaratorrt

Fekete rózsza

(Dolorosa)

Szigliget, 1999. augusztus 14.